

Un stukske schuupe

Zo`n 30 jaor geleeje in ut naojaor bij ut komme van de griebelgraauw kreeg ik innèns zin um us lekker un stukske te gaon schuupe.

Ik trok mien klompen an en sjokte zo langs de Loer richting de witte schortebuurt.

Unne mêrrel zong ut schônste lied vanaf inne dakraand en un par kritzen vlooge kwetterend de wèg over um zich te verstoppen in un beuke høg.

Zag ik toch inèns Marie, ut onmundige lieve meulepert uut onze buurt.

Ze was an ut griesele, wa ik vrimd vond, en durrum riep ik tèege heur:

Ooh, wilde ut moj hèbbe vur de zondag?.

Ze zèèt: nee, Theetje, ut is pas woensdag mar ut pèrt van den Bekker hèt vanmiddag op de grint geschete en dè heb ik opgeruumd en durrum griesel ik nou de grint wèr moj.

En umdèt volgens ons vad, de rabarber mar nie uut wil schiete in ons gutgat, heb ik die smerrige drolle daarin gesmeete.

Ut mot goeie mist zien!

Want as ge dèt lot ligge, dan treit er misschien nog iemand in en dè wilde toch nie hèbbe. Of nog erger, ge rijdt er mi oew fiets durhin, dan motte de baand wèr schonmaake en dè viend ik zô'n vies wèerk, bah.

Mar wurrum wilde gij dè weette, bliekerd, vroeg ze inèns?

Hier verschoot ik van en begon un bietje te bluie. Ik zei: ooh zo mar en woi gauw verder loope umdèt ik docht, verrèk ze haj mien um en um te pakken. Wha zie ik toch unne neischierige kloot.

Ja minse, Marie die was un bietje onbehouwe en nie op heur muuleke gevalle.

Mar toen zèt ze inèns: zig zoude gij nie èfkes naor miene radio willen kieke. Er kumt gin geluid mèt uut.

Ik docht: laok mar gin stampij maake en ging mit hur naor binnen.

Trouwes, ik waor ègeluk ok bar neischierig umdè ik daor nog nooit binne waar gewest.

Toen we echter op de dèeil angekomme waare zei ik: God, Marie, wa ruukt ut hier toch lekker bin de ertesoep an ut maake?

Ja zei ze, dè doe ik altied inne dag van te vurre dan is ie veul lekkerder.

Wilde soms wa pruuve?

Daor zei ik gin nee op, want vur un kupke snert daor kunde mien 's nachts nog wakker vur maakke.

Ik keek stiekum in de pan en zag un stuk prei, wortel en wa vèrkespoote drieve. Ut waoter liep uut miene mond.

Ik zei: dè ziet er goed uut Marie, as ie nou ok nog mar smakt. Mar dè deed ie.

Raor wha, dèt ik daor nog steeds gek op bin, net as op zult, kaotjes en balkenbrij. Mar die jong kenne dè nie, dè's iets van vroeger en daor motte ze niks van hèbbe.

Nao dèt ik dè kumke snert opgesloeberd haj vroeg ik: waor stut ègeluk dieje radio? Daor mot ik toch èfkes naor kieke.

Ut was gin groot probleem want die-e radio die haj ik zo gemakt. Ut drutje van de antenne was d'r uut, dus dèt er wèr ingestooke en hij deej ut wêr.

Marie vèegde de toffel af mi inne schottelslèt en pakte ampasant un stofvèrke mi blik. Ik docht nog wa'n proper mins is zè toch innins en ik heb nie ins geknoeid!

Mi hur witte short vur hur buuk zêt ze: wha ziede gij toch inne slimmerik en dè ge dèt zo mar kunt maake. Ik haolde mien schouwers op en zei: dèt valt toch wel mi.

Nou, zêt ze, ik heurde lats aanders, dè gij ok foekepotte kunt maake, nou as ge dè kunt dan binde nie mis.

Och dè stelt toch niks veur Marie. As ze un keuje an ut slachte zien, vraogde um de vèrkesblaos en die laote dan goed dreuge.

As ie naor un paor daage dreug is, snijd 'm oope en makt um un bietje soepel in wèerm waoter. Dan zuukte un ouw maggiblik.

Verder zaagde un recht stukske hout uut inne tak van un vlierestruuk want die zien ut bèste daorvur.

Dè stukske biende wèr goed vaast an die-ën blaos en die doede over ut gat van ut blik en ge zet ut vaast mi unne weckring. En dan binde klaor al is ut wel un kummeluk werk.

Mar zèg, binde gij daorvur nie te oud um daormi nog langs de deure te gaon?

Nee, gek, dè nie. Mar ut zoi toch nog steeds un moi gebruik vur onze kiender zien, of nie soms?

Trouwes die jonge van tiggeworrig weete daor toch helemaol niks mèt van. En dan daorbij, viend tiggeworrig nog mar ins iemand die inne goeje foekepot kan maake. Die zien er toch haost gin mèt. Nee die minse die zien uutgesturve.

Mar Thee, die jong van tiggeworrig hèbbe daor toch gin tied mèt vur, die hèbbe ut vul te druk um 's-aovonds bij mekaor te hangen.

Wij mochte nie zomar gaon schuupe, dè was scháánd vur de buurt.

Ik docht nog ja mins, daor hedde geliek in, de tied van tiggeworrig is heel aanders as toen wij jong waare.

Gelukkig mar.

Thee den Dinnis,

103 juli2018